

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 21 lipca 2016 r.

Pozycja 62

POSTANOWIENIE

z dnia 19 lipca 2016 r.

Sygn. akt SK 9/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski – przewodniczący
Stanisław Biernat
Stanisław Rymar
Andrzej Rzepliński – sprawozdawca
Marek Zubik,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 lipca 2016 r., skargi konstytucyjnej Sp. z o.o. z siedzibą w W. o zbadanie zgodności:

art. 286¹ ust. 1 pkt 2 ustawy z 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (j.t. Dz.U.2013.1410, ze zm.) z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 1 Konstytucji i art. 20 i art. 22 w związku z art. 2, art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz art. 47 w związku z art. 51 ust. 1, 2 i 4, art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji, a także z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

na podstawie art. 104 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (j.t. Dz.U.2016.293) umorzyć postępowanie.

UZASADNIENIE

I

1. Sąd Okręgowy w W. w postanowieniu ze stycznia 2014 r., na podstawie art. 286¹ ust. 1 pkt 2 ustawy z 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (j.t. Dz.U.2013.1410, ze zm., dalej: Pwp) zobowiązał sp. z o.o. z siedzibą w W. (dalej: skarżąca) do udzielenia informacji za okres od 7 listopada 2010 r. do 7 listopada 2013 r.: o pochodzeniu i sieciach dystrybucji perfum, wód toaletowych i perfumowanych w opakowaniach opatrzonych słowno-graficznym towarowym znakiem wspólnotowym „Calvin Klein” lub słownym znakiem towarowym „Chloe”, poprzez wskazanie firm i adresów dostawców mających siedzibę poza Europejskim Obszarem Gospodarczym albo nienależących do autoryzowanej sieci dystrybucji, o ilości otrzymanych lub zamówionych towarów opatrzonych ww. znakami towarowymi oraz cenach uiszczonych dostawcom za te towary, a także do udzielenia ww. informacji co do towarów, których indywidualny kod identyfikacyjny został zakryty przerobiony lub usunięty.

Skarżąca wniosła zażalenie na wyżej wskazane postanowienie. Sąd Apelacyjny w W. w postanowieniu z lipca 2014 r., oddalił zażalenie skarżącej.

9 października 2014 r. skarżąca wniosła skargę konstytucyjną. Po pierwsze, postawiła w niej zarzut niezgodność art. 286¹ ust. 1 pkt 2 Pwp z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 1 Konstytucji przez to, że: a) wprowadza obowiązek udzielenia informacji, uzależniony wyłącznie od wykazania nieprecyzyjnej i niejednolicie rozumianej przesłanki prawdopodobieństwa naruszenia patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji, bez powiązania z postępowaniem w sprawie naruszenia ww. praw wyłącznych własności przemysłowej; b) nie normuje w sposób precyzyjny i jednoznaczny kręgu adresatów roszczenia informacyjnego w postępowaniu o zobowiązanie do udzielenia informacji; c) nie normuje w sposób precyzyjny i jednoznaczny trybu postępowania o zobowiązanie do udzielenia informacji i jego relacji do postępowania o naruszenie praw wyłącznych własności przemysłowej; d) narusza zasadę równości broni stron postępowania o zobowiązanie do udzielenia informacji, różnicując zakres ich obowiązków (ciężarów) procesowych; e) wprowadza bardzo krótkie terminy na rozpoznanie wniosku i ogranicza jawność wewnętrzną postępowania; f) nie przewiduje środków proceduralnych umożliwiających wyważenie i realną ochronę interesów podmiotu, od którego uprawniony z tytułu praw wyłącznych własności przemysłowej żąda udzielenia informacji.

Po drugie, skarżąca zarzuciła art. 286¹ ust. 1 pkt 2 Pwp niezgodność z art. 20 i art. 22 w związku z art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji, ponieważ przepis ten: a) w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny narusza wolność gospodarczą jednostki, ograniczając możliwość prowadzenia działalności gospodarczej, opartej na imporcie równoległym towarów legalnie zakupionych w innym państwie Europejskiego Obszaru Gospodarczego; b) umożliwia nieuzasadnioną i nieproporcjonalną ingerencję w autonomię informacyjną i tajemnicę przedsiębiorstwa takiej jednostki; c) umożliwia uprawnionemu z tytułu praw wyłącznych własności przemysłowej eliminowanie z rynku podmiotów konkurencyjnych zajmujących się importem równoległym towarów; d) umożliwia faktyczny podział terytorialny wspólnego rynku oraz wyodrębnienie i monopolizację rynku polskiego.

Po trzecie, skarżąca postawiła zarzut niezgodności art. 286¹ ust. 1 pkt 2 Pwp z art. 47 w związku z art. 51 ust. 1, 2 i 4, art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji przez to, że: a) w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny narusza prawo do prywatności i autonomię informacyjną jednostki, umożliwiając uprawnionemu z tytułu praw wyłącznych własności przemysłowej uzyskanie informacji poufnych i tajemnic przedsiębiorstwa konkurenta bez koniecznego związku z naruszeniem ww. praw wyłącznych; b) sankcjonuje uznanie ww. jednostki za naruszcziela praw wyłącznych własności przemysłowej bez obowiązku udowodnienia faktu naruszenia i odpowiedzialności tego podmiotu.

Po czwarte, skarżąca zarzuciła art. 286¹ ust. 1 pkt 2 Pwp niezgodność z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 2 i ar. 31 ust. 3 Konstytucji przez to, że: a) w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny narusza prawo do własności i innych praw majątkowych oraz gwarancję równej dla wszystkich ochrony własności i innych praw majątkowych, zapewniając nadmier- nie uprzywilejowaną pozycję uprawnionego z tytułu praw wyłącznych własności przemysłowej kosztem właścicieli towarów z wynalazkiem, wzorem lub znakiem towarowym oraz dysponentów informacji poufnych i tajemnic przedsiębiorstwa; b) zrównuje w sposób nieuzasadniony adresatów roszczenia informacyjnego w dwóch odmiennych sytuacjach, a mianowicie wówczas, kiedy do naruszenia praw wyłącznych własności przemysłowej rzeczywiście doszło i wówczas, kiedy nie miało to miejsca (lub nie zostało to udowodnione w ramach postępowania o zobowiązanie do udzielenia informacji).

2. W dniu 27 maja 2015 r. Rzecznik Praw Obywatelskich zgłosiła udział w postępowaniu. W piśmie z 11 sierpnia 2015 r. wniosła o stwierdzenie, że art. 286¹ ust. 1 pkt 2 Pwp

jest niezgodny z art. 22 i art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. W uzasadnieniu Rzecznik wskazała, że zaskarżony przepis prowadzi do nieproporcjonalnego ograniczenia wolności działalności gospodarczej, ponieważ umożliwia ingerencję w sferę tajemnicy przedsiębiorstwa, nie zapewniając w tym zakresie należytej ochrony. Zdaniem Rzecznik zaskarżony przepis pomija przesłankę proporcjonalności, nie zapewniając należytej równowagi między ochroną praw uprawnionego do znaku towarowego, a zobowiązanego do ujawnienia informacji. W konsekwencji zaskarżony przepis może prowadzić do monopolizacji i podziału terytorialnego wspólnego rynku. Rzecznik stanęła również na stanowisku, że zaskarżony przepis nie wprowadza wystarczających gwarancji przed nieuprawnioną ingerencją w sferę prawa do prywatności przedsiębiorcy, m.in. w związku z brakiem ścisłego powiązania rozszerzenia informacyjnego z powództwem o naruszenie praw własności przemysłowej. Ponadto wykorzystanie informacji uzyskanych na podstawie zaskarżonego przepisu może prowadzić w krańcowym przypadku do eliminacji konkurenta z rynku.

3. W odpowiedzi na prośbę Trybunału, Ministerstwo Sprawiedliwości 20 listopada 2015 r. przekazało informację statystyczną dotyczącą stosowania zaskarżonego przepisu od 1 stycznia 2013 r. Wynika z niej, że od 1 stycznia 2013 r. na podstawie zaskarżonego przepisu złożono 186 wniosków o udzielenie informacji, z czego 101 złożono przed wytoczeniem powództwa na podstawie art. 287 ust. 1 lub art. 296 ust. 1 Pwp. O zasadności 125 wniosków rozstrzygał Sąd Okręgowy w W.

4. W odpowiedzi na prośbę Trybunału z 22 października 2015 r. Sąd Okręgowy w W. udostępnił Trybunałowi odpisy postanowień wydanych na podstawie zaskarżonego przepisu od 1 stycznia 2013 r. Ponadto Sąd Okręgowy przedstawił orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w W., rozpatrującego zażalenia na postanowienia Sądu Okręgowego w W., wskazując postanowienia utrzymujące w mocy oraz postanowienia zmieniające postanowienia Sądu Okręgowego w W.

5. Sejm oraz Prokurator Generalny nie zajęli stanowiska w sprawie.

6. 31 maja 2016 r. Trybunał postanowił rozpoznać skargę konstytucyjną spółki sp. z o.o. z siedzibą w W. w sprawie SK 9/15 na posiedzeniu niejawnym.

7. 1 czerwca 2016 r. Trybunał wysłał pisma, w których zawiadomił skarżącą oraz pozostałych uczestników postępowania, że rozpoznanie sprawy nastąpi na posiedzeniu niejawnym, a także o terminie posiedzenia niejawnego i terminie ogłoszenia orzeczenia. Pismo to zostało doręczone pełnomocnikowi skarżącej, radcy prawnemu R.S., następnego dnia, tj. 2 czerwca. Znaczy to, że termin na cofnięcie skargi konstytucyjnej upłynął 9 czerwca 2016 r.

8. 17 czerwca 2016 r. ustanowiony 15 czerwca 2016 r. pełnomocnik skarżącej, radca prawny J.P., nadesłał pismo, w którym – „w związku z zawarciem ugody z i zobowiązaniem wynikającym z tej ugody” – cofnął skargę konstytucyjną w niniejszej sprawie oraz wniósł o niepodjęcie w niej „jakichkolwiek dalszych działań”.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył co następuje:

1. Przystępując do rozpoznania sprawy, Trybunał stwierdza, że 30 sierpnia 2015 r. weszła w życie ustawa z 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (j.t. Dz.U.2016.293;

dalej: uTK z 2015 r.). W wyroku z 9 marca 2016 r. w sprawie K 47/15 (OTK ZU nr A/2016, poz. 2), Trybunał Konstytucyjny orzekł niekonstytucyjność ustawy z 22 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.2217; dalej: ustawa nowelizująca). Skutkiem wyroku TK jest to, że obowiązującą uTK z 2015 r. stosuje się w wersji nieuwzględniającej zmian wprowadzonych przez uchyloną w całości ustawę nowelizującą.

2. Stosownie do art. 49 ust. 3 w związku z art. 93 ust. 3 uTK z 2015 r., cofnięcie skargi konstytucyjnej może nastąpić najpóźniej w terminie 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia uczestnikom postępowania, że rozpoznanie sprawy nastąpi na posiedzeniu niejawnym.

3. Trybunał stwierdził, że cofnięcie skargi konstytucyjnej nastąpiło po upływie zawiązanego terminu 7. dni od dnia doręczenia zawiadomienia Trybunału, iż rozpoznanie sprawy nastąpi na posiedzeniu niejawnym, a zatem cofnięcie tej skargi jest bezskuteczne w trybie art. 49 ust. 3 uTK z 2015 r.

4. Jednakże, wobec treści przywołanego tu pisma pełnomocnika skarżącej, radcy prawnego J.P., w którym informuje o zawarciu ugody ze spółką, Trybunał stwierdził, że brak jest przedmiotu zaskarżenia. Nie ma zatem w sprawie aktualności naruszenia konstytucyjnych praw podmiotowych skarżącej. Wydanie orzeczenia w sprawie jest zbędne, w myśl art. 104 ust. 1 pkt 3 uTK z 2015 r.

Zważywszy na to, Trybunał umorzył postępowanie na podstawie art. 104 ust. 1 pkt 3 uTK z 2015 r.

Zdanie odrębne

sędziego TK Piotra Pszczółkowskiego
do postanowienia Trybunału Konstytucyjnego
z dnia 19 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. SK 9/15

Na podstawie art. 99 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 293), zgłaszam zdanie odrębne do postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. SK 9/15.

Postanowienie zapadło w sprzeczności z przepisami ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 293; dalej: ustawa o TK), zmienionej ustawą z dnia 22 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2217; dalej: ustawa o zmianie ustawy o TK). Podstawy niestosowania przez Trybunał trybu postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, przewidzianego ustawą o TK w brzmieniu nadanym przez ustawę o zmianie ustawy o TK, nie może w mojej ocenie stanowić orzeczenie Trybunału z 9 marca 2016 r.

Z art. 190 ust. 3 Konstytucji wynika, że orzeczenia TK wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z chwilą ogłoszenia – w braku określenia przez TK w wyroku innego terminu – następuje również utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego, który był przedmiotem orzeczenia. Przyjęcie przez ustrojodawcę w art. 190 ust. 3 Konstytucji, że orzeczenie TK wchodzi w życie z dniem ogłoszenia nawiązuje do art. 190 ust. 2 Konstytucji i oznacza, że chodzi o wskazane w art. 190 ust. 2 Konstytucji ogłoszenie orzeczenia TK, wydanego w sprawach wymienionych w art. 188 Konstytucji, w tym samym organie rządowym, w którym ogłoszony był uprzednio będący przedmiotem orzeczenia Trybunału akt normatywny.

Jeżeli akt normatywny nie był uprzednio ogłoszony orzeczenie TK ogłasza się w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”. Dopiero na skutek takiej opisanej w art. 190 ust. 2 Konstytucji publikacji, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wejdzie w życie i wywoła skutki derogacyjne w nim przewidziane. Skutków derogacyjnych nie wywołuje ogłoszenie orzeczenia TK na sali rozpraw. Wyrok TK w sprawie o sygn. K 47/15 nie zawierał (oprócz orzeczenia w zakresie art. 44 ust. 1 ustawy o TK, który utraci moc obowiązującą po upływie 9 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku) określenia innego niż data ogłoszenia orzeczenia w Dzienniku Ustaw terminu utraty mocy obowiązującej ustawy o zmianie ustawy o TK. Orzeczenie TK z 9 marca 2016 r. nie zostało do dnia wydania postanowienia opublikowane. Zgodnie z art. 190 ust. 2 i 3 Konstytucji nie weszło zatem w życie i nie wywołało skutku w postaci utraty mocy obowiązującej ustawy o zmianie ustawy o TK, która nadal obowiązuje i powinna być stosowana.

Stosownie do zapisu art. 2 ust. 1 ustawy o zmianie ustawy o TK, w sprawie o sygn. SK 9/15 Trybunał powinien orzekać w składzie siedmiu sędziów Trybunału (art. 2 ust. 1 zdanie drugie ustawy o zmianie ustawy o TK w związku z art. 44 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK w brzmieniu nadanym ustawą o zmianie ustawy o TK). W takim składzie Trybunału powinno zapaść postanowienie z 19 lipca 2016 r.